

Затерплість

Анастасія Корбет

Цукор осідає на дно швидше, ніж я встигаю згадати,
що два горнятка на столі – це не вірність, а просто погана пам'ять м'язів.
Лікоть шукає опору там, де раніше була твоя кофта,
і провалюється в порожнечу з легким хрускотом,
ніби ламається не повітря, а якась внутрішня перегородка.

Ти не коректор. Коректор має план і червону ручку.
Ти – це просто заїдання клавіші "пробіл" у моїх ранкових думках.
Коли я дивлюся фільм, я не чую твою репліку про монтаж –
я просто відчуваю, як мої власні зіниці звужуються так,
ніби це ти зараз фокусуєшся на поганому кадрі.
Це більше не діалог. Це побутова шизофренія,
коли я чешу перенісся саме так, як це робив ти перед сваркою,
і лякаюся власних пальців.

Світ не став "щільнішим від твоїх правок".
Він просто став дірявим, як старий светр,
крізь який постійно дме твій специфічний протяг.
Я купую речі, які ти б зненавидів, просто щоб перевірити,
чи викличе це опір у моїй грудній клітці.
Але опору немає. Є тільки тихе розчинення моєї мови у твоїй.
Я починаю вживати твої паразитичні словечка,
ніби ковтаю чужі відмерлі клітини, щоб вони заповнили мої порожнечі.

Ти не перейшов у режим монологу.
Ти став моєю задишкою на третій хвилині швидкої ходи.
Ти – це та секундна затримка, коли я не можу згадати назву вулиці,
бо в моїй голові на цій назві зараз лежить твій важкий погляд.
Ми не сміємося разом у порожній кімнаті.
Це просто відлуння мого власного голосу вдаряється об стіни
і повертається трохи спотвореним, з твоїм характерним акцентом.

Фізика працює безжально:

тіло, що зникло, залишає після себе викривлення простору.

І я тепер ходжу трохи навскіс,

бо з одного боку мене постійно тягне донизу твоя відсутність,
важка, як мокрий брезент.

Я не ношу твій досвід як прапор.

Я просто звикаю жити з цим фантомним тиском на ліве плече,
де ти колись мав звичку засинати,
залишаючи по собі затерплість, яка вже ніколи не мине.